

19.s.e.Trin. 7.oktober 2018. Vinderslev kirke kl.9.

Salmer:

Vinderslev kirke kl.9: 8 Om alle mine lemmer - 335 Flammerne er mange/ 67 Jeg så ham som barn – 50 Under dine vingers skygge.

Prædikentekst: Johannesevangeliet 5,35-51

Næste dag stod Johannes der igen med to af sine disciple. Han ser Jesus komme gående og siger: »Se, dér er Guds lam.« De to disciple hørte, hvad han sagde, og fulgte efter Jesus. Da Jesus vendte sig om og så dem følge efter, sagde han: »Hvad vil I?« De svarede: »Rabbi, hvor bor du?« – Rabbi betyder Mester. Han sagde til dem: »Kom og se!« De gik med og så, hvor han boede, og blev hos ham den dag; det var ved den tiende time. Andreas, Simon Peters bror, var den ene af de to, som havde hørt, hvad Johannes sagde, og var fulgt efter Jesus. Først møder han sin bror Simon og siger til ham: »Vi har mødt Messias« – det betyder Kristus. Han tog ham med hen til Jesus. Da Jesus så ham, sagde han: »Du er Simon, Johannes' søn; du skal kaldes Kefas« – det er det samme som Peter. Næste dag ville han tage til Galilæa og møder Filip. Jesus siger til ham: »Følg mig!« Filip var fra Betsajda, fra samme by som Andreas og Peter. Filip møder Nathanael og siger til ham: »Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.» Nathanael spurgte: »Kan noget godt komme fra Nazaret?« Filip sagde til ham: »Kom og se!« Jesus så Nathanael komme hen imod sig og sagde om ham: »Se, dér er sandelig en israelit, som er uden svig.« Nathanael spurgte ham: »Hvor kender du mig fra?« Jesus svarede ham: »Jeg så dig, før Filip kaldte på dig, mens du var under figentræet.« Nathanael udbrød: »Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge!« Jesus sagde til ham: »Tror du, fordi jeg sagde til dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal få større ting at se end det.« Og han sagde til ham: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.«

Kære Gud, vi beder dig om, at du nu vil tale dit ord til os ved din hellige Ånd. Hjælp os at komme til dig, så vi må få et glimt af din herlighed. Amen.

”Fik du set det, du ville? Fik du hørt din melodi?”

Sådan lyder det i en Kim Larsens sange, - Kim Larsen, som døde sidste søndag - og med de linjer peger han på noget helt afgørende, dette med *at se det utrolige!*

For nogen tid siden var vi 14 dage i Sydfrankrig. 14 dage i det herligste solskinsvejr med masser af gode oplevelser. Pont du Gard, Avignon, Monaco, Nice – det var navnene på nogle af de steder, vi så. Ikke mindst Gorge du Verdun – en dyb, lang kløft, som vi kørte langs med, indtil vi kom til byen Moustiers de Saint Marie, som er berømt for sine mange fajance-butikker og det lille pilgrimskapel, som ligger højt oppe på klippen over byen.

Jo, det kunne jeg bruge lang tid på at fortælle om, for sådan er det jo, når man har set en masse og hørt sin melodi. Jo, men så ender det alligevel med, at jeg må sige: ”Nej, det nytter ikke noget. Mine ord vil ikke meget sige. I må selv tage derned og se det med egne øjne! Kom og se – og I vil give mig ret i, at det er noget helt særligt!”

Kom og se!

Det var lige netop det, Jesus sagde til de to disciple, som kom til ham fra Johannes Døberen. Det var også det, som de to disciple sagde, da de skulle fortælle, hvad de havde set og oplevet. Bare nogle få timer havde de været sammen med ham., men bare disse få timer – det var altså nok.

”Kom og se!” havde de hørt Jesus sige, og det var bestemt ikke, fordi han kunne fremvise en millionvilla med havudsigt. Heller ikke fordi han var særlig flot og imponerende af udseende. ”En lidelsesmand, kendt med sygdom, en man skjuler ansigtet for, foragtet, vi regnede ham ikke”, skriver profeten Esajas. Lad os bare slå fast, at der ikke var noget særligt at se.

En tømrersvend fra en lille upågtet by, som hed Nazaret – var det noget at gøre et stort nummer ud af? ”Kan noget godt komme fra Nazaret?” lød det fra en af dem, som også blev mødt af dette insisterende ”Kom og se!” Nej, han så ikke ud af noget særligt og gik ikke rundt med en glorie om hovedet, og så alligevel. ”Vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.” Sådan var der en af Jesu disciple, som skrev mange år siden. Evangelisten Johannes. Vist så han ikke ud af noget særligt, men han var det. En mand fandt et gammelt maleri oppe på loftet, da han var ved at rydde op. Det så ikke ud af noget særligt, men det viste sig at være et maleri af kunstneren Caravaggio, og det er vurderet til omkring 882 millioner.

”Det kan ej forklares, det må kun erfares, hvor saligt det er hos Jesus”, hedder det i en sang, og sådan er det. ”Kom og se!” lød det, men hvad var det så, de fik at se, da de kom til Jesus?

For mange år siden besøgte jeg en gammel kone, som fyldte år. Det var i Nexø på Bornholm, hvor jeg dengang var præst. Bolette hed hun, og hun boede lige ved kirken. Men Bolette var blind, og det voldte hende selvsagt mange vanskeligheder. Men der var én ting, hun havde set, selvom øjnene ikke så noget. Hun havde set, hvem Jesus var, og hvad Jesus betyder, og det kunne jeg ikke lade være med at nævne den dag ved hendes fødselsdag.

”Kom og se!” lød det, og de to disciple kom og så, og de blev hos Jesus.

Det, de så, ja, det var så stort, så afgørende, så gennem-gribende, så de måtte række det videre. Som ringe i vandet bredte det sig. ”Kom og se!” lød det fra den ene til den anden. Alle fornuftige indvendinger blev fejlet til side som spindelvæv. ”Kan noget godt komme fra Nazaret?” lød det fra Natanael. Filips svar var ikke til at tage fejl af: ”Kom og se!”

Men hvad var det så, de så? spørger vi uvilkårligt.

Når det nu ikke var en imponerende millionvilla eller et fantastisk flot udseende? Hvad var det så, de så?

”Se, dér er Guds lam”, var det første spor, de fulgte. Det var ordene fra Johannes Døberen, da Jesus kom gående. Han var klar over sin egen rolle i den forbindelse. ”Han skal blive større, jeg skal blive mindre”, sagde han. ”Jeg døber jer med vand; midt iblandt jer står en, som I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse”, sagde han, da opmærksomheden var ved at samle sig omkring ham. ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd”, fortæller Johannes, og så siger han rent ud, hvad det drejer sig om. Han har selv været vidne til, at Guds ånd dalede ned over Jesus, da han døbte ham i Jordanfloden. ”Jeg har set det, og jeg har aflagt det vidnesbyrd, at han er Guds søn”, slår han fast.

Se, de, som lyttede til Johannes den dag, var klar over, hvad han sigtede til. Det kan godt være, vi har det lidt anderledes, når vi hører udtrykket Guds lam, men for dem dengang gik tankerne straks til de gamle skrifter. Fornylig var der en lærd professor, som skrev en kronik i Kristeligt Dagblad, hvor han forsøgte at overbevise os om, at Det gamle Testamente ikke hører hjemme i den kristne gudstjeneste. Hvordan en lærd professor kan være så tåbelig, ja, det er ikke godt at vide. Igen og igen går der klare linjer fra Det nye til Det gamle Testamente, og meget af det, Jesus siger, ville ikke være til at forstå, hvis ikke vi havde Det gamle Testamente.

”Se, dér er Guds lam”, siger Johannes, og det var jo det, profeten Esajas havde forudsagt med ordene: ”Han blev plaget og mishandlet, men han åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagting, som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund.” (53,7).

De kendte beretningen om Abraham, som vælger at ofre et dyr fremfor at slagte sin egen søn. Igen og igen havde de været vidner til, at et dyr blev slagtet som bod for folkets synder. På den store, årlige forsoningsdag var det netop det afgørende øjeblik, når ypperstepræsten gik ind i det allerhelligste med offerdyrets blod for at skaffe soning for sine egne og folkets synder. Mange år senere er det netop denne begivenhed, den ukendte forfatter til Hebræerbrevet knytter til ved, når han slår fast, at ”nu er han trådt frem én gang for alle ved tidernes ende for at udslette synden ved sit offer.”

Det var jo det, de fik et glimt af, da de kom til Jesus!

”Vi har mødt Messias”, lyder det fra Andreas, da han finder sin bror Simon. Simon finder Filip, og Filip finder Natanael. ”Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.

Natanaels fornuftige indvendinger går Filip overhovedet ikke ind på. Det er ikke som i Folketinget, hvor det drejer sig om at argumentere og overbevise ved hjælp af ord. Nej, ”kom og se!” lyder det til Natanael, som Jesus har set siddende under figentræet. Det er næppe tilfældigt, at det netop er et figentræ, der nævnes her. Figentræet – det er symbolet på det håb, som kommer fra Gud, og det at sidde under figentræet peger derfor på, at Natanael netop er ”en israelit, som er uden svig”, dvs. en jøde, som venter på, at Guds Messias skal komme. Han har med andre ord allerede set noget, og nu åbnes hans øjne på en ny måde. ”Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge”, udbryder han, og Jesus lover, at han skal få større ting at se end det. ”I skal se himlen åben og Guds engle stige op og ned over Menneskesønnen”.

Men nu er det jo os, det gælder.

Os, der er kommet i kirke i dag, hvor der er gået flere tusinde år siden disse begivenheder. Os, som lever i 2018.

Hvad så med os? Har vi så også mulighed for at komme og se?

Ja, rent umiddelbart har vi det jo ikke. En sjælden gang hører vi om mennesker, som fortæller, at de har set Jesus. Journalisten Charlotte Rørth er en af dem, og jeg tror da virkelig, hun har oplevet noget, som er stort og usædvanligt.

Men det normale – det er jo, at i går i kirke om søndagen eller sidder med vores Bibel derhjemme, og så kan det alligevel pludselig opleves, som om han står lige ved siden af, prikker os på skulderen og siger ”Hør nu efter, for det her er noget, som kommer dig ved.”

Om lidt skal vi synge en salme, som er kendt og elsket af mange. ”Jeg så ham som barn med det solrige øje.” Det er den grundtvigske valgmenighedspræst Vilhelm Birkedal, som i denne salme fortæller sin livshistorie.

”Jeg så ham som barn”, siger han, for han var født og opvokset på Møn, og det siges, at han i det fjerde kunne skimte et kors, som var rejst på Møns Klint på et sted, hvor en ung jæger engang var blevet dræbt, da han faldt ned fra klinten. Han bruger det som et billede på den barnetro, han i sin tid havde. ”Han kyssede min kind og vi legede med stjerne”, siger han. Korset, det afgørende, det var der, men det stod skjult i det fjerne.

Så blev han yngling i livskraftens morgen, fortæller han, og nu hører han kaldet. ”Han vinkede min sjæl, og jeg glemte det lave”, siger han. Det er ilden fra Gud, som nu blusser op, og som kaster glans på alt, hvad der hedder forkrænkelighed.

Tiden går, og nu bliver han en voksen mand. Som præst oplever Birkedal en søndag, hvordan det er, som om han bliver ramt af en pil fra Gud. En søndag står han på prædikestolen i Hoven kirke ude ved Tarm, og da sker det. Han aner ikke selv, hvordan han blev færdig og kom ned fra den, og fra den dag er han mærket for livet. Han er syg, dødstanken melder sig og tager livsmodet fra ham. Det er en byrde, som er lagt på ham, men den bevirker, at han nu ser sig selv som en håbløst fortabt synder. Først nu forstår han, at det er Jesus, det hele drejer sig om.

Først da har jeg sagt ham, hvad før jeg ej vidste,
at han er den første og bliver den sidste;
først da har jeg sagt ham, at ham vil jeg følge
i liv og på dødens den rullende bølge.

Først da har jeg sagt, at til ham vil jeg ile,
som grædende barn ved hans bryst søge hvile;
hos ham vil jeg mig og min usselhed skjule,
kun da fries jeg ud af fortabelsens hule.

Se, det er jo det, sagen drejer sig om – for hver enkelt af os. ”Kom og se!” lyder det til os. Gennem ordet, som samler os. Ved døbefont og nadverbord. ”Kom og se”, og du vil kunne gå herfra og sige: ”Vi har fundet det altafgørende. Du er Guds søn, du er Israels konge, du er Guds Messias!” Amen.